

Det eneste, der egentlig nu staar tilbage, er nogle vage Bemærkninger om, at Byggefagene vistnok er noget højt oppe med deres Lønninger. Byggefagene har altid været en Udfaldsport mod Arbejdernes Organisationer. Vi kender alle sammen fra fordums Dage de Afbildninger, der var i „Klodshans“, hvor man saa Murerne sidde ved deres Ølbjere, medens Edderkoppen spandt sit Spind ud over deres Værktøj, og mangfoldige Revyforfattere har beskæftiget sig med dette Emne. Sandheden er jo imidlertid den, at Bygningsarbejde er meget haardt Arbejde, og det er Sæsonarbejde, som der naturligvis i den Tid, der arbejdes, maa gives en noget højere Løn for, end der almindeligt gives for andet Arbejde. Og dertil kommer endvidere, at i Byggefagene arbejdes der overvejende paa Akkord, og alt det Driveri, man plejer at beskyldte Arbejderne for, kan begribeligvis ikke finde Sted i et Fag, hvor Akkordarbejdet er saa overvejende som i Byggefagene. Jeg erindrer om, at der sidste Sommer var en Konflikt i Provensen, hvor Murerarbejdsmændene energisk kæmpede for at faa gennemført Akkordarbejde overalt i Provenserne, men Mestrene gik imod det, og man saa hele den borgerlige Presse tage bestemt Parti imod Akkordarbejde, altsaa imod det forcerede Arbejdstempo. Men, som sagt, jeg kan lade det ligge, da nu saa mange andre Talere har beskæftiget sig dermed.

Men medens nu den højtærede Indenrigsminister havde Riset fremme, mente han, det var paa sin Plads samtidig at give København en lille Endefuld. Der havde allerede været en Foregangsmand paa det Omraade, nemlig det ærede Medlem Hr. Pinstrup, men dette ærede Medlem slap jo ikke saa godt derfra. Han var ikke nær saa diplomatisk anlagt som den højtærede Indenrigsminister, for han angreb *hele* København for Teaterpjat, og det maa fornuftigvis ikke være Meningen. Den højtærede Minister vidste bedre, hvorledes en Madpose skal skæres: han gik løs paa *en Del* af København, det arbejdende København, specielt Flertallet i Københavns Kommunalbestyrelse, og det, han angreb Københavns Kommunalbestyrelse for, var, at den ikke satte Arbejder i Gang. I en stor Tale paa Mødet den 19. Oktober, hvori han skænkede Københavns Kommunalbestyrelse adskillige Elskværdigheder, siger han til Slut: „Nu viser det sig, at der dog er een Gruppe i Borgerrepræsentationen, som har taget Spørgsmaalet op“ — altsaa om Arbejder — „og har gjort en indtrængende Henstilling om, at man indenfor Københavns Kommune,

saaledes som man længst har gjort det indenfor en Række Købstadkommuner, tager op til nøje og hurtig Overvejelse det Problem: Fremskaffelse af Arbejde“. Naar den højtærede Indenrigsminister siger, at der dog er eet Parti i Borgerrepræsentationen, der vil det, antager jeg ikke, han har sigtet til sit eget Parti; thi som bekendt er der i Københavns Borgerrepræsentation kun een Venstremand, og jeg vil ikke sige, at denne ene Venstremand græder, men han føler sig ensom, og denne Ensomhed bevirker, at han sædvanligvis danner Halen paa den borgerlige Fællesgruppe. Men der var altsaa eet Parti, der ønskede Arbejder sat i Gang, og dette Parti skulde altsaa være den borgerlige Fællesgruppe. Ja, der var den Aften ingen Anledning til at svare derpaa, man maatte hellere lade Kendsgerningerne tale, og i Aftes afsløredes jo den store Film i Københavns Kommunalbestyrelse. Jeg kan ikke sige, at Bølgerne gik højt, tværtimod blev den borgerlige Fællesgruppe modtaget med aabne Arme af Flertallet. Ganske vist kunde vi bebrejde dem, at de havde glemt at stemme for Bevillinger til Arbejder i Løbet af det sidste Aar til et Beløb af 10½ Mill. Kr., men da de nu lovede Bod og Bedring, gik vi om Bord i Forslaget. Men der kom ganske vist til sidst en lille Divergens, idet det viste sig, at det, man ønskede, ikke var et Udvalg til at sætte Arbejder i Gang, men derimod et Udvalg til at undersøge, forsinke, eventuelt hemme de Arbejder, der allerede var planlagt. Naar nu den højtærede Indenrigsminister bliver gjort bekendt med alle disse Kendsgerninger — og han kan jo blot læse Pressen i Dag for at overbevise sig om, at mine Udtalelser i den Henseende er rigtige —, antager jeg, han vil tilbagekalde alle de Udfald, som han i Mødet den 19. Oktober gjorde mod Københavns Kommunalbestyrelse.

Men samtidig med, at jeg omtaler disse Arbejder, som Københavns Kommune har sat i Gang og er i Færd med at sætte i Gang, og som er mange Gange større end de Arbejder, man fra samtlige andre Kommuner her i Landet er i Stand til at tilvejebringe, er der et lille Hjertesuk fra samme Kommunalbestyrelse, som jeg har lovet at bringe videre. Det er under Møder offentligt blevet sagt, at naar Københavns Kommunalbestyrelse forhandler med Staten, har det lange Udsigter med disse Forhandlinger, og det skal navnlig være den højtærede Trafikminister, det er galt med. Naar man fra Statens Side ligefrem presser paa, for at Kommunalbestyrelsen i København skal sætte Arbejder i Gang, gælder det natur-